

Tiếp Tục Lan Lăng Vương Phi

Contents

Tiếp Tục Lan Lăng Vương Phi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6

Tiếp Tục Lan Lăng Vương Phi

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nhân Lan Lăng vương phi, Ngôn tình, Xuyên không, Cổ đại, HE. Editor: SunliaSố chương: 6“Thanh Tỏa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tiep-tuc-lan-lang-vuong-phi>

1. Chương 1

Edit: Sunlia

Bối cảnh chuyện xưa: Viết tiếp kết cục, không liên quan với ngoại truyện.

Công nguyên năm 578, sau khi Vũ Văn Ung tiêu diệt Tề Quốc, tự mình dẫn đại quân thảo phạt Đột Quyết, chuyện xưa bắt đầu “

Chưa bao giờ ngừng tìm kiếm Thanh Khóa, dù là nợ giá thân chinh. hành trình Thảo phạt đã hơn một tháng, thỉnh thoảng có người Vũ Văn Ung phái đi hồi báo lại, mà đáp án như cũ là không có tin tức. Vũ Văn Ung sớm thành thói quen với câu trả lời như vậy, chỉ là từ thái độ nóng nảy, bất an lúc ban đầu biến thành thói quen, tiếp thu.

Dù sao, bất luận như thế nào, đều phải tìm kiếm tiếp, khả năng, đây sẽ là việc suốt đời của Vũ Văn Ung.

Đứng ngây người ở trước bản đồ trong doanh trường một lúc lâu, tuy Sở Lâm Tây không đành lòng quấy rầy hắn, lại cũng không thể lại trì hoãn, chỉ có thể thật cẩn thận hô: “Hoàng Thượng.”

Vũ Văn Ung phục hồi tinh thần lại: “Nói.”

“Phía sau tới báo, tiếp viện viện quân lương bên ta đã bị mật thám Đột Quyết ám toán, lương thực tiếp viện sở hữu toàn bộ bị cướp!” Sở Lâm Tây nói.

Thần sắc Vũ Văn Ung chấn động: “Mật thám Đột Quyết sao lại biết được lộ tuyến tiếp viện viện quân của chúng ta hành quân!”

“Là... Là Hoàng Hậu.” Sở Lâm Tây thật cẩn thận.

Vũ Văn Ung nghe được hai chữ Hoàng Hậu, tức khắc ảm đạm: “Chúng quy là trẫm có lỗi với nàng, nàng lựa chọn trợ giúp mẫu quốc của mình, cũng không thể chỉ trích nặng.”

Sở Lâm Tây gật đầu: “Đúng, mấy năm gần đây, tuy mặt ngoài Hoàng Thượng đối với Hoàng Hậu tôn trọng nhau như khách, Đột Quyết phải tới mật thám lên liên lạc với Hoàng Hậu vài lần, Hoàng Thượng ngài đều làm bộ không biết, cũng là muốn lưu chút mặt mũi cuối cùng cho nàng.”

Là một nữ nhân, A Sử là hoàng hậu của một nước, là Hoàng Hậu, thoát nhìn phong cảnh vô hạn, nhưng trừ người bên người, ai biết trong lòng của nàng khổ sở, mấy năm qua, Vũ Văn Ung chỉ coi nàng như Hoàng Hậu, lại chưa từng coi nàng như thê tử, mỗi ngày trừ bỏ việc triều chính, thì là tâm niệm Nguyên Thanh Tỏa không biết tung tích kia, diendanlqd A Sử biết, Nguyên Thanh Tỏa ngay cả tranh cũng không cần tranh, đã triệt để thắng mình, Khả Hãn Đột Quyết vài lần phái người khuyên bảo A Sử, cuối cùng nàng cũng đồng ý, trợ giúp Khả Hãn chiếm Đại Chu.

Vũ Văn Ung suy tư: “Hương Vô Trần đâu?”

“Hắn đã phái người đi tìm lương thực bị cướp đi.” Sở Lâm Tây đáp.

“Tốt, chúng ta tìm lối tắt, cách chỗ đóng quân này hai mươi dặm có một trấn nhỏ, là địa phương xa xôi nhất của Đại Chu ta, người theo trẫm cùng đi, trẫm muốn đích thân gom góp quân lương!”

Sở Lâm Tây nghe thế lập tức nói: “Hoàng Thượng, địa phương ngài nói là trấn Cửu Dư?”

Vũ Văn Ung gật đầu.

“Hoàng Thượng, trấn Cửu Dư là nơi mà năm đó gia nhân của nhà Vũ Văn Hộ sống, bọn họ vẫn luôn canh cánh trong lòng với việc năm đó ngài tru sát Vũ Văn Hộ, chuyển đi này sợ là không thể được.” Sở Lâm Tây lo lắng nói.

Vũ Văn Ung cười: “Cho nên trẫm muốn đích thân đi, trẫm muốn cho bọn họ biết, không thể tiêu tan đối với một gian thần chết, không bằng đi theo quân vương nguyện ý cho bọn hắn thái bình thịnh thế!”

“Vâng! Thần lập tức đi chuẩn bị!” Sở Lâm Tây ôm quyền lui ra.

Ở trấn Cửu Dư, ở một đám con dân thiện lương, bọn họ ở địa phương xa xôi nhất của Đại Chu, không rành thế sự, sống ở nơi như chốn đào nguyên, bọn họ chỉ biết là chủ tử Vũ Văn Hộ của mình bị chính tay đương kim hoàng thượng giết chết, lại không biết năm đó Vũ Văn Hộ kiêu ngạo ương ngạnh như thế nào, mưu hại tiên hoàng.

Chỉ là hết thấy đều bị một nữ tử mới đến nơi đây mấy năm thay đổi, khi nàng tới, quần tử y, áo trắng, mang theo một nữ nhân diện khùng mặc áo tím, sống ở nhà tranh trong rừng trúc ngoài trấn, cách mấy ngày mới đi vào trấn mua một ít áo cơm đồ dùng.

Có người quen nàng hỏi: “Sao người lại lưu lại ở chỗ này?”

Nàng cười xinh đẹp: “Bởi vì nơi này, là nơi ai cũng tìm không thấy, lại vẫn là Đại Chu của chúng ta.”

Người trong trấn liên tục lắc đầu: “Đại Chu có cái gì tốt, hoàng đế Đại Chu bây giờ ngu ngốc vô đạo, ngay cả chủ nhân Vũ Văn Hộ của chúng ta đều giết! Nếu có lựa chọn, chúng ta tuyệt không nguyện ý làm con dân Đại Chu!”

Nàng kia cũng không giải thích nhiều thêm, chỉ là từ đó về sau, mỗi ngày đều sẽ đến sân khấu kịch lớn nhất trong trấn, lên đài nói cho mọi người, nói Vũ Văn Hộ bạo ngược thế nào, nói Vũ Văn Hộ mưu hại tiên hoàng thế nào, nói đương kim hoàng thượng Vũ Văn Ung cần chính yêu dân, coi trọng hiền tài cỡ nào.

Chỉ là ai cũng không chú ý tới, mỗi lần nàng nói đến Vũ Văn Ung, con người một hồ xuân thủy kia, như là nói đến tên quan trọng nhất của sinh mệnh.

Thời gian lâu sau, bá tánh nơi đây đều hiểu biết sự tình chân tướng, cũng biết nguyên lai hoàng đế bây giờ trải qua không ít trắc trở mới đi đến hôm nay.

Có người hỏi nàng: “Cô nương, người làm sao mà biết được rõ ràng như vậy? Người nhận thức Hoàng Thượng?”

Nàng đậm đậm cười: “Không, là ta có một bằng hữu rất tốt, nàng nhận thức Hoàng Thượng.”

“Bằng hữu tốt kia của ngươi không lẽ là phi tử?”

“Nàng đã không còn nữa.” Nàng kia ngây ngốc nhìn phương xa, yên lặng cầm lấy đồ vật, trở về nhà tranh trong rừng trúc.

Nàng chính là Nguyên Thanh Tỏa mà Vũ Văn Ung thương nhớ ngày đêm.

2. Chương 2

Edit: Sunlia – DĐLQĐ

Trong nhà tranh, Tử Mị cầm một chiếc kéo, đang muốn cắt một cái khăn che mặt đi, bỗng nhiên chiếc kéo bị một người cướp đi, Nguyên Thanh Tỏa trách cứ hơi mang chút bất đắc dĩ: “Sư phụ! Không phải ta đã nói sao, đừng động vào khăn che mặt của ta, đến đây, cắt cái này đi.” Nói xong thì cầm một mảnh vải còn dư khi làm khăn đưa cho Tử Mị.

Tử Mị cũng cười hì hì nhận, cắt từng li từng tí.

Nguyên Thanh Tỏa vuốt ve khăn che mặt trong tay, đây đã là cái thứ năm, từ khi rời khỏi Vũ Văn Ung, mỗi năm nàng đều sẽ tự mình thêu một cái khăn che mặt, mặt trên đều sẽ thêu lên bốn chữ: Không rời không bỏ.

Nguyên Thanh Tỏa nhìn mấy chữ này, không khỏi ảm đạm, xin lỗi Vũ Văn Ung, ta không hết lòng tuân thủ hứa hẹn, rời đi chàng, chàng có khỏe không?

Hôm nay thời tiết rất tốt, Nguyên Thanh Tỏa lấy ra bốn cái khăn che mặt khác treo ở trong viện phơi nắng, nàng ngồi xổm xuống nói với Tử Mị: “Sư phụ, ta đi trên núi hái thuốc, ngài ngoan, ngàn vạn đừng động vào khăn của ta, được không?”

“Được, được, ngươi làm bánh tía tô cho ta, ta muốn ăn bánh tía tô.” Đầu Tử Mị cũng không nâng, tiếp tục dùng kéo cắt tới cắt đi.

Thanh Tỏa cười: “Được, ta làm cho bánh tía tô cho ngài, ngài ngoan ngoãn ở trong nhà nhé.”

Trên trần nhỏ, Sở Lâm Tây đã dán xong bố cáo, trần thuật lần này quân lương của Đại Chu bị cướp cùng với tình thế nghiêm trọng, cũng hô hào thôn dân trong trấn vì Đại Chu quyên ra lương thực dư của gia đình bản thân, lúc thắng trận cũng là lúc Hoàng Thượng sẽ thưởng cho bá tánh.

Nơi quyên lương định ở sân khấu kịch lớn nhất của trấn, Sở Lâm Tây và Vũ Văn Ung đứng ở cách đó không xa nhìn sân khấu kịch không có một bóng người, Sở Lâm Tây nói: “Hoàng Thượng, người trong trấn này quả nhiên vẫn vô tri như vậy, chúng ta vẫn là nghĩ phương pháp khác thôi!”

Vũ Văn Ung không cam lòng: “Trẫm không tin, trẫm muốn đích thân ra mặt, kêu gọi bá tánh quyên lương!”

“Hoàng Thượng ngàn vạn không thể! tâm bá tánh trấn này chỉ hướng về Vũ Văn Hộ, vạn nhất có kẻ bắt cóc phải báo thù cho Vũ Văn Hộ, vậy Hoàng Thượng chẳng phải là rất nguy hiểm sao!” Sở Lâm Tây vội vàng ngăn lại nói.

“Không được! Trẫm nhất định phải thử xem!” Vũ Văn Ung vừa muốn thi triển khinh công, Sở Lâm Tây vội lôi kéo: “Hoàng Thượng! Chờ chút! Ngài xem!”

Vũ Văn Ung giương mắt nhìn lại, sân khấu kịch vốn dĩ không có một bóng người, bỗng nhiên tụ tập đầy bá tánh, trong tay mỗi đonn người đều cầm bao gạo lớn nhỏ không đồng nhất, sọt rau dưa, rổ trứng gà, nhảy mắt nổi lên đội ngũ thật dài!

Sở Lâm Tây kinh ngạc nói: “Đây là có chuyện gì? Quá kỳ quái, thần phải đi hỏi một chút.”

Một lát, Sở Lâm Tây trở về: “Hoàng Thượng! Đúng là trời trợ giúp Đại Chu chúng ta, bá tánh trên trấn nói, trên trấn có một vị cô nương, cái gì cũng biết, đem chuyện Hoàng Thượng ngài và Vũ Văn Hộ nói cho mọi người, bây giờ mọi người đều muốn làm bá tánh của Hoàng Thượng ngài!”

“Hả? Lại có việc này.” Vũ Văn Ung ghé mắt: “Trẫm muốn xem vị cô nương giúp trẫm một đại ân này một chút, gặp mặt cảm tạ, người có hồi lúc này vị cô nương kia ở nơi nào không?”

“Nói là nàng và sư phụ sống ở nhà tranh trong rừng trúc ngoài thành.”

Nhà tranh trong rừng trúc.

Trấn nhỏ cũng không lớn, không bao lâu, Vũ Văn Ung và Sở Lâm Tây đi đến nhà tranh nhỏ này, trong viện không có một bóng người, Sở Lâm Tây thử thăm dò hô vài tiếng, không có người đáp lại, quay đầu lại nói: “Hoàng Thượng, xem ra hôm nay chúng ta đến không đúng lúc.”

Vũ Văn Ung nhìn xung quanh tiểu viện, không biết vì sao, tuy rằng lần đầu tiên đi vào viện này, lại cảm thấy phong cách bày biện của viện này có một chút cảm giác quen thuộc. Bất giác đi đến giữa sân, thấy trên bàn gỗ có vài mảnh vải đã bị cắt nhỏ, theo mảnh vải kia, giường mắt thấy mấy cái khăn che mặt treo lên.

ánh mắt của Vũ Văn Ung không nhịn được chấn động! Đó là cái gì? Không biết sao, bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt, đi qua, cuối cùng thấy rõ ràng, đó là khăn che mặt của nam nhân! Mặt trên thêu bốn chữ to, không rời không bỏ!

Đôi tay của Vũ Văn Ung run nhẹ gỡ khăn che mặt kia xuống, đường thêu quen thuộc, đó rõ ràng là tay nghề của Thanh Tỏa! Giường mắt nhìn lên, nhìn mấy cái khác, trên mỗi một cái đều thêu mấy chữ này!

“Sở Lâm Tây! Người tới xem!” Vũ Văn Ung hoảng hốt, cảm thấy mình hình như là đang nằm mơ, Sở Lâm Tây vừa thấy, bất giác cả kinh: “Này, đây là...”

“Người cũng cảm thấy vậy, đúng không? Chẳng lẽ, nàng ở đây?” Vũ Văn Ung không thể tin được hai mắt của mình.

“Buông!” Đột nhiên có tiếng gầm lên giận dữ, Tử Mị từ trong phòng chạy ra, một phen đoạt khăn che mặt trong tay Vũ Văn Ung: “Đồ nhĩ của ta nói, ai cũng không được động vào đồ vật của nàng! Các người là ai? Đi mau đi mau!”

“Tẩu phu nhân?!” Vũ Văn Ung bất giác nói ra, trong nháy mắt rơi vào trạng thái mừng như điên! Tử Mị ở chỗ này đã nói lên người này chính là Thanh Tỏa! Thanh Tỏa! thanh khóa người mà mình thương nhớ ngày đêm đánh ở chỗ này!

Lúc này Nguyên Thanh Tỏa xuống núi trở về, xa xa nhìn thấy trong viện có hai cái người xa lạ, không khỏi thấy kỳ quái, tiểu viện này của mình chưa từng có người xa lạ đến chơi, dần dần đến gần, bất giác tim đập nhanh hơn, trong đó có bóng dáng của một người cao lớn, sao lại giống người đó như thế? Người vì mình cái gì cũng chịu hi sinh, người mà muốn cùng mình sống đến bạch đầu giai lão! Sẽ không! Như thế nào sẽ là hắn, hắn không có khả năng tìm tới nơi này!

Hoảng loạn, Nguyên Thanh Tỏa bất giác buông tay, một rổ tử thảo được đầy “phanh” rơi xuống đất, mà người kia, cũng thuận thể nhìn phía mình.

Chạy! Đây là ý nghĩ đầu tiên toát ra trong đầu của Nguyên Thanh Tỏa, không đợi thấy rõ, Nguyên Thanh Tỏa xoay người chạy, phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc: “Nguyên Thanh Tỏa! Nàng đứng lại đó cho ta!”

3. Chương 3

Edit: Sunlia - Diễn Đàn

Trốn tránh mấy năm, bây giờ hắn ở ngay trước mắt, chính mình lại không dám nhìn thẳng hắn, sợ, sợ khi mình nhìn thấy hắn, sẽ không bao giờ nhấn tâm bỏ rơi hắn nữa, cho nên lúc này tâm của Nguyên Thanh Tỏa không thể nghĩ gì khác, chỉ có một chữ, chạy!

Ngay cả mặt của Nguyên Thanh Tỏa, Vũ Văn Ung cũng chưa thấy rõ, người nọ đã chạy như gió, nhưng mà bằng vào tấm lưng kia Vũ Văn Ung cũng trăm phần trăm khẳng định, người nọ chính là thê tử mà mình tìm khắp thiên sơn vạn thủy!

Chạy lên nhai núi, Nguyên Thanh Tỏa theo vách núi tiếp tục chạy, Vũ Văn Ung ở sau người hô: “Nguyên Thanh Tỏa! Nếu nàng dám tiếp tục chạy! Ta sẽ theo này vách núi nhảy xuống! Quyết không nuốt lời!”

Người phía trước chùng bước, rớt cuộc ngừng lại, nắm chặt tất cả thời cơ, Vũ Văn Ung bay nhanh chạy đến phía sau Nguyên Thanh Tỏa, một phen giữ chặt cánh tay của nàng buộc nàng đối mặt với mình, nháy mắt, hai người bốn mắt giao nhau.

Giờ phút này, giống như thiên địa vạn vật đều không thấy, chỉ có Nguyên Thanh Tỏa và Vũ Văn Ung hai người, hai người nhìn nhau hồi lâu, đột nhiên! Vũ Văn Ung dùng sức ôm chặt Nguyên Thanh Tỏa vào trong lòng ngực của mình! Hung hăng ôm, giống như hơi buông lỏng tay, người trước mặt sẽ biến mất.

Nước mắt của Nguyên Thanh Tỏa rơi như mưa, không kèm chế được, tùy ý hắn ôm, chậm rãi cũng vòng ôm lấy eo hắn, đáp lại cái ôm của hắn.

“Thanh Tỏa, ta vẫn luôn tìm nàng.” Vũ Văn Ung nức nở nói.

“Thực xin lỗi, Ung.”

Vũ Văn Ung vẫn không buông tay: “Ta nói rồi, ta không cần nàng nói xin lỗi, ta chỉ cần nàng vĩnh viễn cùng ta ở bên nhau!”

Thanh Khóa kéo Vũ Văn Ung ra, nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn: “Nhưng ta...”

Vũ Văn Ung đánh gãy lời của nàng: “Chẳng lẽ qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn không thể tiêu tan! Hôm nay ta tìm được nàng rồi, sẽ không lại thả người đi! Dù tính giữa chúng ta vĩnh viễn đều có người kia tồn tại! Ta cũng muốn đem nàng mang đi! Không bao giờ làm nàng rời khỏi ta!”

“Vũ Văn Ung chàng tỉnh lại đi!” Thanh Khóa cuối cùng nhịn không được, nói ra lời đáy lòng nói: “Giữa chúng ta không chỉ có hắn tồn tại, còn có A Sử kia tồn tại! Còn có khả năng về sau sẽ xuất hiện nữ nhân khác tồn tại! Vũ Văn Ung, chàng biết mà, ta không thích hợp ngồi ở hoàng cung, ta không thuộc về hoàng cung! Đã qua đi nhiều năm như vậy, hôm nay có thể tái kiến chàng, ta đã thực thỏa mãn, chúng ta, không xứng có được nhiều hơn! Cầu chàng, đừng đến tìm ta nữa!” Nói xong lời nói này, Nguyên Thanh Tỏa nhịn đau xoay người, không hề nhìn hắn.

Vũ Văn Ung không thể tin được lỗi tai của mình, người mà mình tâm tâm niệm niệm tìm nhiều năm như vậy, cuối cùng hôm nay cũng gặp được, lấy được, cứ nhiên lại là lời nói này!

“Thanh Tỏa” Vũ Văn Ung nỉ non kêu lên.

“Vũ Văn Ung, chúng ta không thể tiếp tục lừa chính mình nữa, chàng không thể nghĩ đến ta, hết thấy phải lấy quốc sự làm trọng! Bây giờ Đột Quyết cần rõ, lần này chàng ngự giá thân chinh đều là vì thảo phạt Đột Quyết, không thể ở ta nơi này phân tâm! Chàng đi đi, ngày khác, ta sẽ đi tìm chàng, chúng ta đem tất cả nói rõ ràng.” Nói xong, Nguyên Thanh Tỏa cũng không quay đầu lại đi.

Còn đắm chìm ở trong lời nói của Nguyên Thanh Tỏa vừa mới nói, thế nhưng Vũ Văn Ung ngốc đứng ở nơi đó, thật lâu không thể hoàn hồn.

Đêm khuya, Vũ Văn Ung không thể đi vào giấc ngủ, nghĩ về lời mà Nguyên Thanh Tỏa hôm nay nói, đúng vậy, giữa bọn họ đâu chỉ là một cái hắn, không nhịn được nhớ tới năm ấy ở ngoài thiên la địa cung, Nguyên Thanh Tỏa nằm ở trong lòng ngực của mình nói: “Ta không cần chia sẻ phu quân của ta cùng người khác.” Tâm nguyện cuộc đời này của Thanh Khóa là nhất hai người một đời một kiếp, mà chính mình lại cố tình lại là người duy nhất không có khả năng hai người duy nhất.

Người không yên tâm, Vũ Văn Ung phái Sở Lâm Tây tiến đến nhà tranh trong rừng trúc xem xét, lúc này vừa mới trở về, chỉ nghe Sở Lâm Tây ở trước ngoài hô: “Hoàng Thượng!”

“Nói!”

“Hoàng Thượng, trong nhà tranh đã không có một bóng người, đồ dùng hằng ngày vẫn còn ở, chỉ là quần áo và trang sức đều không thấy!”

Vũ Văn Ung lao ra ngoài trước: “Nguyên Thanh Tỏa! Nàng lại gạt ta!”

Mấy ngày sau, trấn Cửu Dư và thôn trang sở hữu xung quanh, tất cả đều dán bố cáo truy nã, hoàng đế Đại Chu Vũ Văn Ung ngự giá thân chinh, mắc phải quái bệnh, không sống được bao lâu, hiện tìm kiếm hỏi thăm danh y thế gian, chữa bệnh cho hoàng đế, thù lao mấy trăm lạng vàng.

Trong lúc nhất thời phố lớn ngõ nhỏ đều nói về bệnh của Vũ Văn Ung, mỗi người đều biết hoàng đế sẽ nhanh chóng bị bệnh chết.

Đêm khuya, ngoài doanh trướng, Sở Lâm Tây gọi lại vài tên thị vệ: “Không phải nói qua với các người sao, tránh ở một bên rất xa âm thầm bảo hộ là tốt, không cần đứng gần như vậy.”

“Nhưng mà, Hoàng Thượng hần...” Thị vệ không yên tâm.

Sở Lâm Tây đánh lên vai hần một cái: “Hoàng Thượng còn có ta mà, các người đi, đi xa một chút.”

“Vâng!” Mấy người lĩnh mệnh lui ra ngoài mấy bước. Sở Lâm Tây nhìn quanh bốn phía, cũng thối lui đến một bên.

Không bao lâu, một bóng dáng nho nhỏ đề thấp thân mình dọc theo doanh trướng lặng lẽ chui vào bên trong cánh cửa, vào doanh trướng, kéo hắc sa trên mặt xuống, lại là Nguyên Thanh Tỏa

4. Chương 4

Edit: Sunlia

Nàng vội vàng vọt tới mép giường của Vũ Văn Ung, nhìn Vũ Văn Ung sắc mặt tái nhợt, hôn mê không tỉnh, hạ giọng khóc rống nói: “Vũ Văn Ung! Vũ Văn Ung chàng tỉnh đi! Mấy ngày hôm trước còn tốt, như thế nào chỉ chớp mắt đã thành cái dạng này!”

Vũ Văn Ung vẫn không có phản ứng, Nguyên Thanh Tỏa lôi kéo tay hần tiếp tục nói: “Ung, thực xin lỗi, là ta quá ích kỷ! Ta không nên chỉ lo cảm thụ của riêng mình! Lại làm cho chàng nhận thống khổ như vậy! Chàng tỉnh lại, ta đi theo chàng! Chàng đi đâu! Ta liền đi nơi đó!” Dem tay của Vũ Văn Ung vỗ ở chính mình trên mặt, Nguyên Thanh Tỏa khóc đến không kèm chế được.

Bỗng nhiên cảm giác không đúng, đôi tay này! Không phải là tay của Vũ Văn Ung! (#Sun: Nam chính gian quá ==)

Nguyên Thanh Tỏa sợ tới mức ném cái tay kia xuống, gắt gao nhìn chằm chằm người nằm này, bỗng nhiên người nọ thể nhưng ngồi dậy, cười ha ha: “Quả nhiên người hiểu biết Hoàng Thượng nhất vẫn là nha đầu, dưới bầu trời này có thể phân biệt ra Hoàng Thượng thật giả, ta xem cũng chỉ có nha đầu người!”

Nguyên Thanh Tỏa tỉnh tể cảm giác giọng nói của hần, bắt giắc cả kinh kêu lên: “Hương Vô Trần!”

Hương Vô Trần thuận tay xé xuống mặt nạ: “Nha đầu, nhiều năm không thấy, người vẫn thông tuệ như vậy.”

Lúc này ngoài trướng một người đi vào, Thanh Tỏa quay đầu nhìn lại, là Vũ Văn Ung!

“Chàng!”

Ngón trỏ Vũ Văn Ung dùng trên môi củanàng, ngăn cản nàng tiếp tục nói tiếp: “Đừng trách ta, ta biết, chỉ có như vậy, nàng mới có thể tới gặp ta.”

Lôi kéo tay của Thanh Tỏa, Vũ Văn Ung thâm tình nhìn Thanh Tỏa: “Ta tinh tế nghĩ tới lời mà nàng nói ngày ấy, nàng nói đúng, nàng không thích hợp hoàng cung, ta về sau không bao giờ sẽ bức người trở về.”

“Vũ Văn Ung...”

“Nàng không quay về, đã nói lên ta cũng sẽ không trở về, ta đã từng đáp ứng nàng, đợi thời cơ chín mùi, ta sẽ đem thiên hạ giao cho một người tin được, đến lúc đó nàng ta hai người, à không, bây giờ còn có Tẩu phu nhân nữa, chúng ta ba người cùng nhau sống từng ngày.”

Nguyên Thanh Tỏa trừng lớn hai mắt: “Chàng điên rồi! Bây giờ sao có thể tính là thời cơ chín mùi! Chàng không thể làm như vậy!”

“Không, bây giờ là thời cơ chín mùi nhất, chỉ có ở bên ngoài, ta mới có thể đi thần không biết quỷ không hay, ta đã là đem bố trí kế hoạch kế tiếp đều nói cho Vô Trần, Đột Quyết hấp hối giây giụa, mới có thể nghĩ đến biện pháp đoạt lương thảo của ta, lại nói có Vô Trần ở, ta đều yên tâm.”

Hương Vô Trần nói tiếp: “Ai, Hoàng Thượng, cũng đừng nói lời này, ta nghĩ thấy được hương vị của nhà giam.”

“Vô Trần, chúng ta đã định sự tình, không được đổi ý.” Vũ Văn Ung nắm chặt tay của Thanh Tỏa.

Về mặt của Thanh Tỏa nghi hoặc: “Các người rút cuộc định cái gì rồi? Không được gạt ta!”

Vũ Văn Ung nói kế hoạch, giống như thấy được tương lai vui sướng của mình và Thanh Tỏa: “Bây giờ người trong thiên hạ đều đã biết Vũ Văn Ung được bệnh nặng, chờ chúng ta đi rồi, Vô Trần sẽ giả thành bộ dạng của ta, chết giả, lại tìm cơ hội thoát thân, tiếp theo ta sẽ làm di chiếu, quốc sự tạm thời do Vô Trần quản lí, thiên hạ này, cũng chỉ giao cho hắn, ta mới yên tâm nhất.”

“Cái gì! Chàng thế nhưng, chàng thế nhưng!” Nguyên Thanh Tỏa không thể tin được cái này cái gọi là kế hoạch, này quá điên cuồng!

Vũ Văn Ung lắc đầu: “Việc này ta đã quyết định, không chấp nhận nàng có một chút phản bác, dù nàng không đồng ý, lại chạy trốn lần nữa, ta cũng sẽ rời đi hoàng cung, thẳng đến lúc tìm được nàng mới thôi!”

Nguyên Thanh Tỏa nhìn Vũ Văn Ung, lúc này tâm tình đã không thể dùng hai chữ cảm động tới hình dung: “Không, ta nguyện ý, ta nguyện ý đi theo chàng, nửa đời trước của chúng ta đã vì quá nhiều người mà sống, cũng mất đi quá nhiều vật! Tuổi già nên cho chúng ta ích kỷ một lúc đi!” Nàng gắt gao ôm Vũ Văn Ung, giống như ôm lấy toàn thể giới!

Một tay Vũ Văn Ung ôm Thanh Khóa, một tay ấn nàng đầu, ấn tiến vào trong lồng ngực của mình, Thanh Tỏa đồng ý, việc này cũng có nghĩa, hạnh phúc mà mình yên lặng vẽ ở trong lòng đã đến.

Hương Vô Trần nhìn bộ dáng hai người này, bất đắc dĩ lắm bầm lẫu bẫu: “Ai, ta nói ta nghĩ thấy được hương vị của nhà giam, hai người các người thật là hạnh phúc.”

Vũ Văn Ung buông Thanh Tỏa ra: “Vô Trần, sự tình lần này sớm không thể dừng lại, ta nghĩ giờ phút này nên lên đường.”

Hương Vô Trần thở dài: “Hoàng Thượng, ta có phải sẽ không được gặp lại ngài và nha đầu không.”

Vũ Văn Ung đi đến bên người Hương Vô Trần, hai người nắm tay như thân huynh đệ: “Vô Trần, ta Vũ Văn Ung cuộc đời này có người là huynh đệ, đủ rồi!”

Nguyên Thanh Tỏa nhìn hai người, mỉm cười.

Không biết đây là lúc nào, cũng không biết bây giờ thời tiết như thế nào, tóm lại, là ở bên một cái hồ mỹ lệ, Tử Mị ngồi xổm bên hồ nước dùng cục đá ném về hướng hồ nước, chơi vui vẻ vô cùng, cách đó không xa Nguyên Thanh Tỏa và Vũ Văn Ung nắm tay tản bộ, đi đến bên cạnh một cọc cây thấp ngang eo, Vũ Văn Ung thừa dịp Thanh Tỏa không chú ý, một chút đem nàng ôm lên ngồi, hắn vóc dáng cao, hai tay chống

cọc cây hai bên, thân mình về phía trước tìm tòi, vây quanh Thanh Tỏa hơn phân nửa vòng, Thanh Tỏa bất thành linh bị tư thế ái muội làm đỏ bừng mặt: “Chàng, chàng làm gì! Mau buông ta xuống!”

Nhìn bộ dáng then thùng của nàng, Vũ Văn Ung không nhịn được cảm thấy tâm động, nhanh chóng hôn lên môi của nàng một cái: “Như thế nào, nàng sớm đã là thê tử của ta, còn then thùng sao?”

Hai người càng ngày càng gần, Thanh Tỏa thậm chí còn cảm thụ được hơi thở của hắn, nàng vòng lấy cổ hắn, chống cái trán của hắn cười khẽ.

Giờ phút này Vũ Văn Ung cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới: “Thanh Tỏa, Thanh Tỏa.”
“Sao thế?”

“Không có việc gì, chỉ là muốn gọi nàng một chút, ta muốn đem tên không thể gọi lên mấy năm nay, đều bổ sung trở về.”

Thanh Tỏa nhìn đôi mắt của hắn, chậm rãi, hôn môi hắn thật sâu, hắn cảm nhận được nàng thiết tình, nhắm mắt lại, thâm tình đáp lại.

“Thanh Tỏa, ta nói rồi, việc ta đáp ứng nàng đều sẽ không thất bại, ta làm được.”

“Ta không tin trời, không tin đất, chỉ tin chàng.”

Hoàn chính văn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tiep-tuc-lan-lang-vuong-phi>